

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۰/۱۲/۱۳

فرامرز تمنا
فرستنده صبور الله

وصیت نامه فرامرز تمنا

دروصیت نامه آمده است: بزرگترین دشمنان ما خاینین داخلی ما هستند.

اگر من «فرامرز تمنا»، قربانی حادثه انتحاری بعدی باشم، ناگفته های امروز من چیست؟ حالا که کشتار فرزندان این سرزمین داستان هر روزه ما شده است، این متن را می نویسم تا اگر من نیز روزی، چه زود و چه دیر، یکی از قربانیان این فضای وحشت بار شدم، برخی از گیهای دلم به مردم و دولت ناگفته نمانده باشد. به عنوان کسی که سی و دو سال درس خوانده و ده سال تدریس کرده و هفده سال نیز عملاً در حکومت افغانستان کار کرده و آموخته و آموزش داده است، بسیار کوتاه و اما از عمق قلب و عقل خود برخی مطالب را می نویسم تا وقتی به صفحه فیسبوکم مراجعه می کنید از من برای کشور و مردمم یادگار مانده باشد:

* بسیاری از نخبگان اجرایی و سیاسی دولت فعلی افغانستان هیچ عزم و اراده راسخی برای بیرون کردن افغانستان از بحرانها و مشکلات جاری کشور ندارند. نه مهارت ماندن دارند و نه شهامت رفتن.

* برای بسیاری از مقاماتی که تابعیت دوگانه دارند، افغانستان از یک تفریح و تفرج و یا یک محفل مهمانی بیش تر اهمیت ندارد. معاش های بلند تا سی هزار دالر در ماه، بزرگترین دلیل آنها برای بودن در افغانستان است. بیش تر اینان که افغانستان را حتی شایسته فرزندان و خانواده خود نمی بینند، از طالب و داعش بیشتر به ما خیانت کرده و می کنند.

* حمایت از تروریسم ابزار سیاست خارجی پاکستان است و در کشور ما ابزار سیاست داخلی برای تسویه حساب های سیاسی، اقتصادی و قومی.

* طالب یک واقعیت در کشور ما است، چه برای عده یی تلخ باشد و چه برای تعدادی شیرین، فرقی نمی کند، اینها فرزندان این سرزمین هستند، حتی اگر ناخلف باشند. ما نمی توانیم این واقعیت را نادیده بگیریم و تا ابد قربانی بدهیم. بیاییم خود را لحظه یی به جای خانواده یک قربانی قرار دهیم. لذا بهتر است دیر یا زود از ذهن خود تاریخ زدایی و حماسه زدایی کنیم و این واقعیت را اگر تلخ هم باشد بپذیریم. چه خوب است بدون پرداخت هزینه های سنگین تر، برخی از مناطق افغانستان را که بیش ترین شباهت فرهنگی و ایدیولوژیک با طالبان دارند را در یک مکانیزم مبتنی بر حفظ تمامیت ارضی و زیر نظر ارگان های بین المللی به طالبان بسپاریم تا بخش عمده یی از خواسته های آنها برآورده شود.

* تفرقه قومی و مذهبی باعث بقای بسیاری از رهبران قومی در قدرت می شود، مار در آستین خود ما است. چهل نفری که چهل سال است سی میلیون جمعیت ما را به گروگان گرفته اند باید به هر طریقی حذف کامل شوند.

* کشور ما هیچ کمبود جدی ندارد، مشکل ما بحران مدیریت است و وجود نخبگانی که برای منافع خود حاضرند تمام کشور را به بیگانه بفروشند.

و چند صحبت با :

آقای غنی! لطفاً حد اقل نیمی از وقت و توانی که برای مدیریت مسایل قومی و زبانی و محدود کردن سایر اقوام رقیب خود اختصاص می دهید را از عمق قلب برای کشور «دوم» خود افغانستان اختصاص دهید. شما در قبال اعتماد این مردم ساده و صادق مدیون هستید. افراد پیرامون خود را از میان آنانی انتخاب کنید که «مهارت» دارند، نه «ارادت» به شما .

* آقای عبدالله! به مردم باز گردید. شما که از همین خاک بودید، حال به افلاکید. بپذیرید که تمام برنامه های شما صرفاً تا رسیدن به قدرت بوده و هیچ برنامه و طرحی برای بعد از رسیدن به قدرت نداشتید. حیف شد .

* مردم خوب من! تا ساکت باشیم و کماکان پیرو بزرگان پوشالی و مشران کوتاه نظر و رهبران منحط قومی باشیم، شایستگی ما همین است. تا نظام مریدی و مرادی در افغانستان از بین نرود، هیچ تغییری در اوضاع رخ نمی دهد و کماکان باید فرزندان خود را قربانی بدهیم. بزرگترین دشمنان ما خائنین داخلی ما هستند. باید همه در هر مقامی که هستند تشخیص و اعدام شوند .

* به نیروهای امنیتی! پاهای شما را می بوسم. شجاعت و شهامت شما قابل قدر است، اما من شخصاً به این یقین رسیده ام که شما ابزار به قدرت رسیدن و در قدرت ماندن چند رهبر کم شعور هستید. کشتن یک افغان توسط افغان، بزدلانه ترین کاری است که می توان برای کشور خود کرد. یادتان باشد دشمن شما هم همانند شما اگر کشته شود خود را شهید می خواند. من جنگ فعلی را عاقلانه، درست و به منافع ملی کشورم نمی دانم. حتی یک لحظه نمی توانم تصور کنم که فرزندانم در ظاهر به عنوان یک میهن دوست شجاع و در باطن به عنوان ابزار بقای قدرت چند رهبر خودخواه و خائین قومی و پروژه گیران کلان اقتصادی جان خود را از دست بدهد .

سخن آخر اینکه :

در هر ثانیه از عمرم، وطنم افغانستان و مردمان پاک و نجیب و دردکشیده آن را عاشقانه دوست داشته و دارم .

مردم خوب و شریف من، شما شایسته یک زندگی بسیار بهتر هستید، با درایت و تدبیر به آن دست خواهید یافت، چه من در کنارتان باشم و چه نباشم .

آمین